

SANT MENNESKE

Bakgrunnsstoff *Gal 4,4; 1 Tim 2,5; 3,16; Hebr 4,15.16; 1 Joh 4,1-3.*

Minnevers **“Og Ordet ble menneske og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet (Joh 1,14).**

Uten å forsøke å gi noen fornuftsforklaring presenterer Det nye testamente Jesus som både Gud og menneske. Etter å ha begynt sitt evangelium med Ordet som er Gud (Joh 1,1), kommer Johannes med den usedvanlige erklæringen om at dette Ordet, denne samme Gud “ble menneske og tok bolig iblant oss” (vers 14). Og kanskje var det ut fra mulige fremtidige bekymringer om moralsk besmittelse at Det nye testamente hele tiden insisterer på at Jesus levde et syndfritt liv (*Hebr 7,26; 1 Pet 2,22*). Uten videre betrakter Det nye testamentes forfattere tilbedelse av Jesus som både rett og rimelig (*Apg 7,59; Rom. 9,5; Hebr 1,6*). De første kristne lot seg ikke hefte med de filosofiske problemene som forestillingene om Gud-mennesket ville reise for senere tiders tenkere. “Guds Sønnns menneskelige natur betyr alt for oss. ... Når vi kommer til dette emnet, gjør vi klokt i å rette oss etter de ordene Kristus talte til Moses ved den brennende busken: “Ta dine sko av deg! For det stedet du står på, er hellig

jord” (2 Mos 3,5). Vi bør komme til dette studiet med ydmykhet og vilje til å lære.” – *Selected Messages*, bind 1, side 244.

SØNDAG**I mysteriets nærvær (1 Tim 3,16)**

Sist uke så vi på Kristi guddoms mysterium. Men i studiet av hans menneskenatur står vi også overfor en stor gåte. Som Paulus uttrykte det: “Samstemt bekjenner vi at gudsfryktens mysterium er stort. Han ble åpenbart i kjøtt og blod, rettferdiggjort i Ånden, sett av engler, forkynt for folkeslag, trodd i verden, tatt opp i herlighet” (1 Tim 3,16).

En forsker påpeker at det ikke var så merkverdig i Romerriket å si at kristendommens grunnlegger var en guddom, for rikets keisere påberopte seg jo guddommelig status. Men påstanden om at “de kristnes Gud brydde seg om menneskene og var så opptatt av dem at han ville lide på deres vegne. Det var uhørt.” - Huston Smith: *The Illustrated World's Religions*, (Harper Collins, New York 1986), side 219. Men så merkelig det enn forekom den gresk-romerske verden, så var det akkurat det Det nye testamente lærte.

Hva lærer disse tekstene om denne Guds utrolig godhet?

Matt 1,18-24 _____

Luk 1,26-35 _____

Joh 1,1.14 _____

Gal 4,4 _____

Fil 2,5-11 _____

Det er fascinerende å betrakte hvor uaffektet Det nye testamentes forfattere takler Jesu menneskelige natur. Nøkternt og liketil

beretter de, uvitende om den stormen som skulle bryte ut i senere århundrer. Men det er nettopp tekstenes enkle natur som gir dem troverdighet. Det er ikke det at disiplene manglet motgang når det gjaldt Jesu natur og spørsmålet om hvem han var, for det fikk de, og Det nye testamente viser oss dette. Men deres argumenter om Jesu person var ikke utformet med tanke på å skulle gjendrive rasjonalistiske eller vitenskapelige motstandere, og derfor bærer deres vitnesbyrd preg av en ukunstlet enkelhet. Det var som om de forfektet sin sak i undring over at noen kunne finne på å tvile på dette uvanlige mysteriet som hadde fått så dramatisk mye å si for dem, både som en gruppe og som enkeltmennesker.

MANDAG**Så ble det bråk**

Da kristendommen spredte seg over den gresk-romerske verden og det vokste frem en ny generasjon kristne, begynte folk å fundere over hva budskapet om Jesu person egentlig innebar, og de stilte spørsmål: Hvordan kunne både guddommen og mennesket bo i en kropp? Hvordan kunne guddommen bli dødelig? Hva er Jesu forhold til Far? Og så videre ...

Fra det første århundre fikk man to forskjellige vektlegginger. Den ene pukket på Jesu menneskelige natur på bekostning av hans guddom, den andre skulle komme til å gjøre det motsatte. Blant dem som fornektet Kristi guddom var ebionittene, tidlige kristne som lærte at Jesus først ble Guds Sønn ved dåpen, at han da ble forent med den evige Kristus, et vesen som ikke var guddommelig og ikke kunne frelse menneskeheten, men som i stedet var kommet for å kalle mennesket til lydighet. Arianerne skulle senere, fra tidlig i det tredje århundre, komme til å bekjempe Kristi guddom, noe de ble kraftig fordømt for ved kirkemøtet i Nicea i 325.

Tungvekterne på den andre siden av spekteret var gnostikerne. De lærte at ånd var godt og stoff ondt, især det stoffet som utgjør vår kropp. Derfor kunne ikke guddommen åpenbare seg gjennom en kropp.

Se nøye på I Joh 4,1-3. Hvordan forholder Johannes seg til den gnostiske tankegangen vi nettopp har sett på?

Striden omkring Jesu person raste i hele fem århundrer, fra det andre og helt frem til det sjette. Først gjaldt det hans guddom. Var han Gud? Og hva var i så fall hans forhold til Gud Far? Så forflyttet diskusjonen seg til hans menneskelige natur og hvordan guddom og menneskehet var forent i ett menneske. Det fulgte erklæringer og moterklæringer, proklamasjoner og motproklamasjoner, anklager og fordømmelser og bannlysing der den ene ismen etter den andre dominerte. Men utrolig nok: Til slutt seiret det bibelske synet på Jesu natur og person (se sitatet fra Khalkedon i fredagens lekse).

Hvilke spørsmål om Kristi menneskelige natur er fremme i kirken i vår tid? Hvorfor må vi passe på at ikke disse spørsmålene får skape splid blant oss, slik det så ofte skjedde i den første menighet?

TIRSDAG

Han tok vår natur

Mange i Jesu samtid anså ham for et usedvanlig menneske, men for dem var han like fullt et menneske. Da den samaritanske kvinnen løp til landsbyen og fortalte om den forunderlige jøden hun hadde møtt ved brønnen, sa hun ganske enkelt: “Kom og se en mann” (*Joh 4,29*). Og det sa også alle andre blant Jesu samtidige. Selv etter at han hadde stillet stormen, utbrøt de som stod ham nærmest: “Hva er dette for en?” (*Matt 8,27*).

Hvilken støtte gir disse tekstene til det faktum at Jesus var et virkelig menneske av kjøtt og blod?

Matt 8,24 _____

Matt 21,18 _____

Joh 4,5.6 _____

Joh 4,7; 19,28 _____

Joh 11,33-35 _____

Mens Jesus var blant oss gav han frivillig opp enhver uavhengig bruk av sine guddommelige egenskaper. Han overgav dem, han oppgav dem ikke. Egenskapene forble i ham, og han kunne når som helst ha brukt dem til egen fordel, men det gjorde han ikke. Fristelsen til å ty til disse egenskapene for å komme ut av vanskeligheter (på måter vi ikke kan benytte) utgjorde en stor del av hans daglige prøvelser.

Vi gjør klokt i å merke oss at Skriften ikke gir klare svar på alt som fanger vår interesse. Den gjør for eksempel ikke noe forsøk på noen detaljert beskrivelse av nøyaktig hvordan Jesu guddommelige og menneskelige natur forholder seg til hverandre. Men den lærer klart at Jesus var fullt menneske. Den går ikke i detalj om hans naturs enhet, men nøyer seg heller med å bekjenne at denne foreningen av det guddommelige og menneskelige faktisk fant sted og at denne sønnen av en kvinne virkelig var Guds Sønn (*Gal 4,4*). "Det var ikke på liksom at Kristus tok menneskelig natur. For det gjorde han på ramme alvor. Han hadde virkelig del i menneskelig natur." - *Lift Him Up*, side 74.

Hvorfor er Kristi menneskelige natur så viktig for oss? Hva har det å si for oss at Jesus ble menneske? "Hvordan kan det hjelpe deg å vite at Jesus levde med våre menneskelige begrensninger?"

ONSDAG**Å ha del i vår smerte (Hebr 4,15.16)**

Hvorfor måtte Gud få del i menneskelige kjøtt og blod? Det er et viktig spørsmål. Men vi må komme bort fra rene fornuftssvar på det. Vi trenger egentlig ikke å finne et svar som gir mening. Ikke noe uavhengig studium, verken innen filosofi, vitenskap, sosiologi eller noe annet kan gi oss et svar. Og vi bør heller ikke koke sammen vårt eget svar. Det beste er å lytte godt til det som Bibelen sier om dette. Og i Hebreerbrevet finner vi noen av de klareste og mest bevisste uttalelsene om emnet. Og det er ikke noen tilfeldighet at Hebreerbrevet også er den boken som klarest tar for seg Jesu øversteprestelige tjeneste i helligdommen i himmelen.

Hver enkelt av disse tekstene legger særlig vekt på en spesiell side av Jesu komme i menneskelig skikkelse og svarer så på det underforståtte spørsmålet: Hvorfor gjorde han det? Og i hvert tilfelle gis det en grunn til denne siden av hans ydmykelse. Hvilke grunner er det?

Hebr 2,9 _____

Hebr 2,14.15 _____

Hebr 2,16.17 _____

Hebr 2,18 _____

Hebr 4,14-16 _____

Hebr 5,8.9 _____

Legg merke til at i hvert enkelt tilfelle er Jesus i fokus, og hver gang er det vi som tjener på det. Disse inspirerte grunnene til Jesu menneskelige natur bør vi ta ytterst alvorlig. Det burde gi oss stor glede å vite at Jesus møter våre behov, han møter oss med åpne armer, han kjenner vår situasjon fordi han har vært

her, og han har opplevd vår smerte. Er det mulig å forestille seg en mer barmhjertig frelser, en mer forståelsesfull og medlidende øversteprest? Glede og takknemlighet fyller dem som innser at han led for vår skyld. Denne vissheten gir oss mot til “frimodig [å] tre fram for nådens trone, så vi kan finne barmhjertighet og nåde til hjelp i rette tid (*Hebr 4,16*), idet vi overgir oss helt til ham.

Hvilke prøvelser gjennomgår du akkurat nå? Hvilken hjelp er det å vite at Jesus kjenner din smerte og forstår deg?

TORSDAG
En evig solidaritet (*1 Tim 2,5*)

Når vi tenker på den enorme forskjellen det er mellom Gud og oss, er det ufattelig at Gud skulle rekke oss sin hånd og ta vår skikkelse på seg. Men når det først var skjedd, ville de fleste av oss vært fornøyd om han la av seg sin likhet med oss og gjenopptok det han var før. Men – og dette er ganske forbløffende – vi blir fortalt at Jesus for alltid vil vise oss sin solidaritet ved å beholde vår natur!

Tenk på følgene av disse tekstene når det gjelder Jesu evige solidaritet med oss:

Luk 24,36-43 _____

Apg 1,10.11 _____

Apg 17,31 _____

1 Tim 2,5 _____

“Ved sitt liv og sin død utførte Kristus endog mer enn å gjenopprette den ødeleggelsen som synden var årsak til. Satan hadde til hensikt å lage et evig skille mellom Gud og mennesker. Men

i Kristus blir vi nærmere forent med Gud enn om vi aldri hadde falt i synd. Ved å ta på seg vår natur har Frelseren knyttet seg til menneskeheten med et bånd som aldri skal bryte. Gjennom evige tider er han knyttet til oss. 'For så høyt har Gud elsket verden ...' Han gav ham ikke bare for at han skulle bære våre synder og dø som et offer i vårt sted. Han gav ham til den falne menneskeslekt. For å forsikre oss om sin uforanderlige vilje til fred gav Gud sin enbårne Sønn for at han skulle bli ett med menneskeslekten, og han skulle beholde sin menneskelige natur til evig tid. ... I sin Sønn person har Gud tatt menneskelig natur og ført den inn i selve himmelen. Det er Menneskesønnen som sammen med Gud sitter på universets trone." – *Alfa og Omega*, bind 4, side 16 (DA:25). "Kristus steg opp til himmelen med en helliggjort menneskelig natur. Han tok sin menneskelighet inn i himmelen, og han skal være iført den gjennom evige tider, som den som har forløst ethvert menneske i Guds stad." – *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, bind 6, side 1054.

En venn av deg får høre om Jesu evige solidaritet med oss og sier: "Nå går det for vidt. Det er for mye!" Hva ville du svart dette mennesket? Og hva synes du om at han skal se ut som oss gjennom evigheten? Hva sier det om Guds kjærlighet til mennesket, om den er aldri så utrolig?

FREDAG**Videre studium**

I den århundrelange striden om Jesu person markerer konsilet i Khalkedon (i 451) en milepæl. I korte trekk ble man enig om at Jesus Kristus er fullt Gud og fullt menneske: "... Vi er alle samstemte i å lære at ... Vår Herre Jesus Kristus er ... Sann Gud og sant menneske,... [ett] med Faderen hva hans guddom angår, og ... [ett] med oss i sin menneskelige natur; i alle ting lik oss, unntatt i synd..." – Sitert i Justo L. Gonzalez: *A History of Christian Thought*, bind 1 (Abingdon Press, Nashville 1970), side 390. Man finner en adventistisk vurdering av

Chalcedonense i Roy Adams: *The Nature of Christ* (Review and Herald Pub. Assn., Hagerstown 1994), side 57-72.

“Når vi betrakter Kristi inkarnasjon som menneske, står vi rådløse overfor et ufattelig mysterium.... Jo mer vi betrakter det, desto mer utrolig fortøner det seg. Tenk for en kontrast mellom Kristi guddom og det hjelpeløse barnet i krybben i Betlehem! Hvordan kan vi bygge bro over kløften mellom den allmektige og et hjelpeløst barn? Han som Guds fylde bodde legemlig i, ble åpenbart i det hjelpeløse barnet i krybben. Langt over noen av englene i verdighet og herlighet, men likevel ikledd menneskelighet! Guddom og menneskelighet ble forent på forunderlig vis, og menneske og Gud ble ett. Det er i denne foreningen vår falne slekts håp ligger.” – *Signs of the Times*, 30. juli 1896.

Spørsmål til drøftelse

- 1. Hva anser du for å være de største spørsmålene i forbindelse med Kristi menneskelige natur? Hvorfor er dette viktig for deg? Og hvorfor må vi passe oss så vi ikke blir for dogmatiske eller påståelige når det gjelder detaljene i Kristi menneskelige natur?**
- 2. Ellen G. White sier at Kristi menneskelige natur er alt for oss (se *Selected Messages*, bind I, side 244). Hva mente hun med det? Hvordan påvirkes du i din kristne vandring av tanken på Kristi menneskelighet?**
- 3. Hvordan kan vi anvende det vi denne uken har sett på i vår personlige vitnetjeneste? Hvilken betydning kan sannheten om Kristi menneskelige natur ha for mennesker i vår tid?**